

ROZDZIAŁ 16

Choroby serca

MIAŻDŻYCA I CHOROBA WIEŃCOWA – DUSZNICE BOLESNE

Doświadczenie dr. Om Prakash Agarwala

W 1984 roku hinduski lekarz Om Prakash Agarwal przyjechał na doroczny kongres Międzynarodowego College'u Nauki o Naczyniach Krwionośnych w San Antonio w Stanach Zjednoczonych. Przedstawił na nim rezultaty pracy badawczej o dobroczynnym działaniu aloesu pospolitego na system kardiologiczny. Badaniem objęto 5000 pacjentów w okresie pięciu lat.

Według niego, przeprowadzone badanie pokazało, że można zmniejszyć o 95% ataki dusznicy bolesnej, dodając miąższ świeżego aloesu pospolitego do diety osób cierpiących na dolegliwości serca spowodowane miażdżycą (zwięźeniem tętnic przez odkładanie się tłuszczu, co wiąże się z ich usztywnieniem). Zanotował on także znaczne obniżenie poziomu cholesterolu i trójglicerydów we krwi pacjentów, jak również zwiększenie liczby lipoprotein o dużym zagęszczeniu (HDL, lub „dobry” cholesterol); aż tylu czynników zdolnych do zmniejszenia niebezpieczeństwa ataku serca. W dodatku aloes pospolity zmniejszył poziom cukru we krwi u tych, którzy cierpieli również na cukrzycę.

W trakcie przeprowadzanego doświadczenia, nie wystąpiły żadne negatywne skutki uboczne u pacjentów. Według Om Prakash Agarwal'a rezultaty w leczeniu przy pomocy aloesu trudno jest jeszcze wytłumaczyć, ale można by je łączyć z dużą zawartością błonnika w aloesie.

Sprzyjający kontekst kulturowy

Hinduski kardiolog ma tę przewagę, że mieszka w kraju, gdzie aloes jest rośliną występującą lokalnie i łatwo dostępną. Jest to fakt o kapitalnym znaczeniu, gdy wiadomo, jakie zalety wynikają z możliwości stosowania świeżej rośliny. Aloes znany jest w Indiach od dawnych czasów i jego obecność jest czymś powszechnym.

Można go spotkać w domach w charakterze rośliny ozdobnej. Mieszkańcy niektórych regionów Indii spożywają go w zupie i z chlebem. Stosuje się go powszechnie wg Ayurvedy, medycyny tradycyjnej w Indiach, jako tonik, środek przeciw robakom, albo do leczenia zapalenia wątroby, wymiotów, astmy, trądu, żółtaczki i wielu innych dolegliwości.

Specyficzny kontekst kulturowy przyczynił się do tego, że dr Om Prakash Agarwal postanowił wypróbować aloes w leczeniu miażdżycy, schorzeniu, w którym nie był dotychczas stosowany.

Zainteresował go przypadek mężczyzny cierpiącego na zapalenie wątroby i na miażdżycę, który udał się do lekarza leczącego wg Ayurvedy. Lekarz przepisał mu aloes pospolity na zapalenie wątroby i „jedną kulą ustrzelił dwa zające”. Miażdżycę także uległa zmniejszeniu.

Widoczna poprawa po dwóch tygodniach

W lipcu 1978 roku dr Om Prakash Agarwal rozpoczął swoje doświadczenie obejmujące 5000 pacjentów cierpiących na niedokrwienie serca spowodowane miażdżycą (nie miał kłopotów ze znalezieniem takiej liczby osób, gdyż byli to ludzie wspomagani przez organizację charytatywną). Wiek pacjentów oscylował między 35 a 65 rokiem życia. Dwie trzecie stanowili mężczyźni, około dwóch trzecich pacjentów cierpiało na cukrzycę, 2100 osób na nadciśnienie i u wszystkich przeprowadzony elektrokardiogram wskazywał na istnienie niedokrwienia. Połowa pacjentów paliła od 10 do 15 papierosów dziennie.

Przepisał wszystkim 100 gramów miąższu aloesu pospolitego dziennie i dodatkowo 20 gramów strąków błonnikowych *isabgol*, indyjskiej rośliny leczniczej, która głównie zapobiega zaparciom. Wszystko to zostało zmieszane z mąką, w celu przygotowania ciasta na chleb. Pacjenci powinni byli zjadać 50 gramów tego chleba dwa razy dziennie.

Po upływie dwóch tygodni, zauważono u pacjentów pozytywną reakcję na leczenie, w postaci ustąpienia objawów dusznicy bolesnej i poprawy ogólnego samopoczucia. Wraz z upływem trzech miesięcy u wszystkich (z wyjątkiem 348 osób) elektrokardiogram był w normie, nawet po wykonaniu rutynowych ćwiczeń („Medical Gazette – South Texas”, vol. 6, nr 50).

NADCIŚNIENIE I ZBYT NISKIE CIŚNIENIE

Liczne osoby cierpiące na nadciśnienie zauważyły, że po spożyciu aloesu pospolitego dostępnego w sprzedaży, nastąpiło u nich znaczne obniżenie ciśnienia tętniczego. Inni z kolei stwierdzili poprawę w ich ogólnej kondycji po przebytym zawale. Aloes należy jednak stosować przez kilka miesięcy, żeby odczuć skutki jego działania. Niektórzy łączyli mleczko pszczele z aloesem pospolitym.

Czy w takim razie aloes pospolity będzie także „regulatorem” serca tak, jak korzeń żeń-szeń?

Prawdę mówiąc, ten obszar zastosowania nie jest jeszcze wystarczająco przebadany. Dostępne jest jednak badanie, opublikowane w „Journal of Pharmaceutical Science” (lipiec 1982), które w korzystnym świetle przedstawia możliwości aloesu, jako stymulatora serca. Zespół międzynarodowych naukowców, realizujący to badanie uważa, że *Aloe Saponaria*, afrykański odpowiednik aloesu pospolitego zawiera cytrynian wapnia, który jest silnym środkiem tonizującym pracę serca.